

Theaterkrant recensie

Jeroens Clan Tere zieltjes

MENSONTEREND CABARET DOOR EN VOOR MANNEN

Gezien op 15 oktober 2021, Leidse Schouwburg

Matthias Tuns, Bram Kroon en Jip de Poorter zijn samen Jeroens Clan: drie grofgebekte Brabanders, die elkaar al twintig jaar kennen en alles tegen elkaar kunnen zeggen. Met platte sketches, moppen en een ‘wif’ hier en een ‘bek houwe’ daar maken ze hun publiek aan het lachen. Tussendoor onderbreken ze elkaar voor belangrijkere zaken, zoals hun bedreigde masculiniteit en moeilijkheden bij het aangaan van betekenisvolle relaties.

De drie stonden in 2018 in de finale van het Leids Cabaret Festival, tussen publieksprijswinnaar Kasper van der Laan en juryprijswinnaar Farbod Moghaddan en bleezen daar het Brabantse jaren negentig cabaret nieuw leven in. Met regisseur Pieter Bouwman, die zijn regiecarrière ooit begon met Hans Teeuwen, werken ze dit in *Tere zieltjes* verder uit.

Onder het mom van het ironische zinnetje ‘Je kunt het tegenwoordig zo gek niet verzinnen of het mag, maar je mag godverdomme helemaal níks meer’

gaan ze alle subjecten van cancel culture af zonder echt stelling in te nemen. Ondertussen zorgen ze ook heel vaardig voor belangrijke context: *Tere ziertjes* valt namelijk ook te beschouwen als een ironische beschouwing op toxische masculiniteit. Het programma voorziet in voldoende ironisch commentaar voor een interessant meerlagig lachen. De een lacht zich bijvoorbeeld suf om schaamteloze en onsmakelijke misogynie, met als ernstigste voorbeeld een liedje waarin een man zijn vrouw vermoordt omdat ze het huis volstopt met spulletjes van de Action (hij gaat wel naar de tbs-kliniek, gelukkig). Voor een ander is het naarmate het programma vordert meer en meer lachen om de emotionele fragiliteit van de mannen op het podium.

In goed gespeelde scènes tussen de snoeiharde humor door, tonen de mannen waar hun destructieve uitpattingen vandaan komen. We zien De Poorter als meest feminien, met lang haar, onvruchtbaar door een probleem met de balzak, onderwerp van spot van Tuns, die op elke emotie reageert door de aanval in te zetten – maar ook in therapie is voor zijn ongelukkige jeugd. Tussenin hangt meeloper Bram Kroon, die onder de plak zit bij zijn vriendin en vooral probeert om alle emoties weg te lachen of te onderdrukken door weer even een lekker liedje in te zetten op zijn gitaar. Die liedjes zitten vol interessante composities, een mix van verschillende stijlen: rap, rock, revue, Jordanees, feesttent. Prettig om te zien hoe muziek en grof cabaret een hele logische combinatie kunnen zijn.

Het drietal geeft zo een dramaturgisch interessante, vernieuwende draai aan dat mensonterende cabaret, zoals dat van Hans Teeuwen en Theo Maassen. Toch voelt het programma over het algemeen wel zó particulier voor en door mannen dat ik zou zeggen: vrouwen, laat deze lekker schieten en kom een andere keer weer mee.